

UCHWAŁA NR XXII/ 159/2016
RADY MIEJSKIEJ W KĘPNIE
z dnia 07 kwietnia 2016 r.

w sprawie skierowania do Naczelnego Sądu Administracyjnego skargi kasacyjnej od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 2 marca 2016r. sygn. akt. III SA/Po 4/16 stwierdzającego nieważność § 1 ust.2, § 2 ust. 2 pkt 2, § 4 ust. 2 pkt 5, § 4 ust.3 i § 7 ust.5-10 uchwały nr LV/328/2014 Rady Miejskiej w Kępnie z dnia 26 czerwca 2014 r. w sprawie ustalenia stref płatnego parkowania na drogach publicznych na terenie miasta Kępna, ustalenia stawek opłat za parkowanie w tych strefach oraz sposobu pobierania tych opłat

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2016 roku poz. 446), w związku z art. 173 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2012 r. poz. 270, poz. 1101 i poz. 1529, z 2014 r. poz. 543, z 2015 r. poz. 658, poz. 1191, poz. 1224, poz. 1269 i poz. 1311 oraz z 2016 r. poz. 394) Rada Miejska w Kępnie uchwala co następuje:

§1

Skierować do Naczelnego Sądu Administracyjnego skargę kasacyjną od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 2 marca 2016r. sygn. akt. III SA/Po 4/16 stwierdzającego nieważność § 1 ust.2, § 2 ust. 2 pkt 2, § 4 ust. 2 pkt 5, § 4 ust.3 i § 7 ust.5-10 uchwały nr LV/328/2014 Rady Miejskiej w Kępnie z dnia 26 czerwca 2014 r. w sprawie ustalenia stref płatnego parkowania na drogach publicznych na terenie miasta Kępna, ustalenia stawek opłat za parkowanie w tych strefach oraz sposobu pobierania tych opłat, w brzmieniu załącznika do niniejszej uchwały.

§2

Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta i Gminy Kępno.

§3

Uchwała obowiązuje od dnia podjęcia.

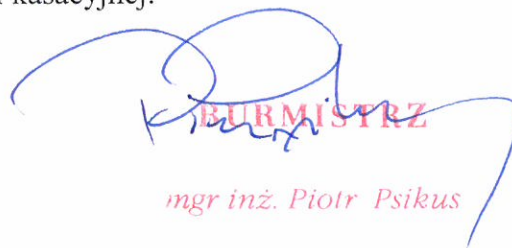

PRZEWODNICZĄCY
RADY MIEJSKIEJ
mgr inż. Andrzej Stachowiak

UZASADNIENIE

do uchwały nr XXII/159/2016 Rady Miejskiej w Kępnie z dnia 07 kwietnia 2015 r. w sprawie skierowania do Naczelnego Sądu Administracyjnego skargi kasacyjnej od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 2 marca 2016r. sygn. akt. III SA/Po 4/16 stwierdzającego nieważność § 1 ust.2, § 2 ust. 2 pkt 2, § 4 ust. 2 pkt 5, § 4 ust.3 i § 7 ust.5-10 uchwały nr LV/328/2014 Rady Miejskiej w Kępnie z dnia 26 czerwca 2014 r. w sprawie ustalenia stref płatnego parkowania na drogach publicznych na terenie miasta Kępna, ustalenia stawek opłat za parkowanie w tych strefach oraz sposobu pobierania tych opłat.

Rada Miejska w Kępnie w dniu 26 czerwca 2014 r. podjęła uchwałę nr LV/328/2014 w sprawie ustalenia stref płatnego parkowania na drogach publicznych na terenie miasta Kępna, ustalenia stawek opłat za parkowanie w tych strefach oraz sposobu pobierania tych opłat. W dniu 07 grudnia 2015 r. do Rady Miejskiej w Kępnie wpłynęła skarga Prokuratora Okręgowego w Ostrowie Wielkopolskim na przywołaną uchwałę. Uchwałą z dnia 29 grudnia 2015 r. nr XI /122/2015 Rada Miejskiej w Kępnie postanowiła o przekazaniu skargi Prokuratora Okręgowego w Ostrowie Wielkopolskim na uchwałę nr LV/328/2014 Rady Miejskiej w Kępnie z dnia 26 czerwca 2014 r. w sprawie ustalenia stref płatnego parkowania na drogach publicznych na terenie miasta Kępna, ustalenia stawek opłat za parkowanie w tych strefach oraz sposobu pobierania tych opłat. Wyrokiem z dnia 2 marca 2016r. sygn. akt. III SA/Po 4/16 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu stwierdził nieważność § 1 ust.2, § 2 ust. 2 pkt 2, § 4 ust. 2 pkt 5, § 4 ust.3 i § 7 ust.5-10 uchwały nr LV/328/2014 Rady Miejskiej w Kępnie z dnia 26 czerwca 2014 r. Zgodnie z art. 173 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270 ze zm.) Od wydanego przez wojewódzki sąd administracyjny wyroku lub postanowienia kończącego postępowanie w sprawie, z wyłączeniem przypadków, o których mowa w art. 58 § 1 pkt 2-4, art. 161 § 1 oraz art. 220 § 3, przysługuje skarga kasacyjna do Naczelnego Sądu Administracyjnego. Art. 177 § 1. p.p.s.a. stanowi, że Skargę kasacyjną wnosi się do sądu, który wydał zaskarżony wyrok lub postanowienie, w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia stronie odpisu orzeczenia z uzasadnieniem. Skargę kasacyjną wnosi się za pośrednictwem sądu który wydał zaskarżony wyrok. Wniesienie skargi kasacyjnej wywołuje skutek suspensywny, gdyż wstrzymuje bieg terminu do uprawomocnienia się zaskarżonego orzeczenia. Rada Miejska w Kępnie uznaje za uzasadnione zaskarżenie wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu w części stwierdzającej nieważność § 1 ust. 2 i § 2 ust. 2 pkt 2 uchwały nr LV/328/2014 Rady Miejskiej w Kępnie z dnia 26 czerwca 2014 r., w pozostałej części tj. w zakresie stwierdzenia nieważności § 4 ust. 2 pkt 5, § 4 ust.3 i § 7 ust.5-10 uchwały nr LV/328/2014 Rady Miejskiej w Kępnie z dnia 26 czerwca 2014 r. argumenty Sądu można uznać za przekonujące.

W świetle powyższego zasadne jest wniesienie skargi kasacyjnej.

BURMISTRZ
mgr inż. Piotr Psikus

Załącznik Nr 1 do Uchwały Nr XXII/159/2016
Rady Miejskiej w Kępnie
z dnia 07 kwietnia 2016 r.

Kępno, dnia 07 kwietnia 2016r.

Naczelnny Sąd Administracyjny
ul. Gabriela Piotra Boduena 3/5
00-011 Warszawa

za pośrednictwem

**Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego
w Poznaniu**
ul. Ratajczaka 10/12
61-815 Poznań

Sygn. akt III SA/Po 4/16

Strona skarżąca kasacyjnie: Gmina Kępno
rep. przez Burmistrza Miasta i Gminy Kępno
ul. Ratuszowa 1, 63-600 Kępno
zast. przez r.pr. Grzegorza Marciniaka
ul. Ratuszowa 1, 63-600 Kępno

Skarżący: Prokurator Okręgowy
w Ostrowie Wielkopolskim
ul. Krotoszyńska 37, 63-400 Ostrów Wielkopolski

Skarga kasacyjna

Gminy Kępno od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 2 marca 2016r. sygn. akt III SA/Po 4/16 uwzględniającego skargę Prokuratora Okręgowego w Ostrowie Wielkopolskim z dnia 2 grudnia 2015r., na uchwałę nr LV/328/2014 Rady Miejskiej w Kępnie z dnia 26 czerwca 2014 r. w sprawie ustalenia stref płatnego parkowania na drogach publicznych na terenie miasta Kępna, ustalenia stawek opłat za parkowanie w tych strefach oraz sposobu pobierania tych opłat.

Powołując się na udzielone mi pełnomocnictwo, na podstawie art.173 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2012 r. poz. 270 z późn. zm.) zwanej dalej p.p.s.a. wnoszę skargę kasacyjną od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 2 marca 2016r. sygn. akt III

SA/Po 4/16 uwzględniającego skargę Prokuratora Okręgowego w Ostrowie Wielkopolskim z dnia 2 grudnia 2015r., na uchwałę nr LV/328/2014 Rady Miejskiej w Kępnie z dnia 26 czerwca 2014 r. w sprawie ustalenia stref płatnego parkowania na drogach publicznych na terenie miasta Kępna, ustalenia stawek opłat za parkowanie w tych strefach oraz sposobu pobierania tych opłat.

Powyższy wyrok zaskarżam w części, w której orzeczono o nieważności § 1 ust. 2 i § 2 ust. 2 pkt 2 uchwały nr LV/328/2014 Rady Miejskiej w Kępnie z dnia 26 czerwca 2014 r. w sprawie ustalenia stref płatnego parkowania na drogach publicznych na terenie miasta Kępna, ustalenia stawek opłat za parkowanie w tych strefach oraz sposobu pobierania tych opłat.

Na podstawie art. 174 pkt 1 p.p.s.a. wyrokowi Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 2 marca 2016r. sygn. akt III SA/Po 4/16 w części wyżej wskazanej zarzucam naruszenie prawa materialnego a mianowicie art. 13b ust.1 i ust. 4 ustawy z dnia 21 marca 1985r. drogach publicznych (j.t. Dz. U. 2015r. poz. 460) przez błędną jego wykładnię polegającą na przyjęciu, że sobota nie jest dniem roboczym w rozumieniu art. 13b ust.1 i ust. 4 ustawy z dnia 21 marca 1985r. drogach publicznych .

Wskazując na powyższe wnoszę o:

1. uchylenie wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 2 marca 2016r. sygn. akt III SA/Po 4/16 w zaskarżonej części i rozpoznanie skargi Prokuratora Okręgowego

względnie

uchylenie wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 2 marca 2016r. sygn. akt III SA/Po 4/16 w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

2. rozpoznanie niniejszej skargi kasacyjnej na rozprawie,

3. zasądzenie na rzecz Gminy Kępno kosztów postępowania podług norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 2 marca 2016r. sygn. akt III SA/Po 4/16 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu uwzględnił skargę Prokuratora Okręgowego w Ostrowie Wielkopolskim z dnia 2 grudnia 2015r., na uchwałę nr LV/328/2014 Rady Miejskiej w Kępnie z dnia 26 czerwca 2014 r. w sprawie ustalenia stref płatnego parkowania na drogach publicznych na terenie miasta Kępna, ustalenia stawek opłat za parkowanie w tych strefach oraz sposobu pobierania tych opłat (dalej uchwała). Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu stwierdził nieważność § 1 ust.2, § 2 ust. 2 pkt 2, § 4 ust. 2 pkt 5, § 4 ust.3 i § 7 ust.5-10 uchwały nr LV/328/2014 Rady Miejskiej w Kępnie z dnia 26 czerwca 2014 r. W ocenie Sądu przy wydawaniu uchwały doszło na naruszenia wskazanych w skardze przepisów § 135 Zasad techniki prawodawczej, art. 13 b ust. 1 i 2, art. 13 b ust. 4 pkt. 2 i art. 13 b ust. 6 pkt. 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (j. t. – Dz. U. z 2015 r., poz. 460) oraz art. 2 i art. 32 Konstytucji RP. W ocenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu sobota nie jest jednak dniem roboczym w rozumieniu art. 13 b ust. 1 i ust. 4 u.t.d. i w tym zakresie Sąd pierwszej instancji podzielił w całości pogląd

wyrażony w wyroku WSA w Krakowie z dnia 24.10.2013 r. sygn. III SA/Kr 356/13, lex nr 1385408. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu przedstawił argumentację mającą uzasadnić pogląd Sądu, że w uchwale bezzasadnie określono, że opłaty są pobierane także za parkowanie w soboty. Zgodnie z przedstawioną argumentacją, opartą w znacznej mierze na wyroku WSA w Krakowie z dnia 24.10.2013 r. sygn. III SA/Kr 356/13, lex nr 1385408 Sąd przyjmował, że rada gminy (rada miasta) została upoważniona ustawowo do ustalania wysokości stawek opłaty pobieranej za parkowanie pojazdów samochodowych w strefie płatnego parkowania w określone dni robocze. W uzasadnieniu wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 2 marca 2016r. sygn. akt III SA/Po 4/16 przytoczono pogląd Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 24 września 2013r., sygn. akt III SA/Kr 198/13, w którym Sąd ten podnosił, że: " użyte w art.13 ust.1 pkt.1 ustawy określenie: " dni robocze" nie może być utożsamiane z ogólnym pojęciem dnia, gdyż w przeciwnym wypadku nie miałoby sensu wprowadzenie – jako elementu zbędnego – zawężonej kategorii "dnia roboczego" z tym przepisem. Gdyby w przepisie art.13 ust.1 ustawy zabrakło określenie dni robocze, to zgodnie z tak zmodyfikowanym jego brzmieniem opłatę , o której mowa w art.13 ust.1 pkt.1 , pobierałoby się za parkowanie pojazdów samochodowych w strefie płatnego parkowania , w wyznaczonym miejscu w określonych godzinach lub całodobowo. Nie byłoby wówczas żadnej wątpliwości , że opłata mogłaby być pobierana w każdym dniu tygodnia , a w konsekwencji stawki tej opłaty ustalane przez radę gminy również dotyczyłyby każdego dnia tygodnia. Ustawodawca wyróżnił jednak wśród dni " kategorię "dni roboczych" , co oznacza , że należy przyjąć , że w rozumieniu cytowanych przepisów istnieją " dni robocze" i dni " nie-robocze"... " . W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu podnosił, że w ustawodawstwie brak jest legalnej definicji "dni roboczych" ; pojęcie to wykląda się w nawiązaniu do ustawowej kategorii dni wolnych od pracy w nawiązaniu do ustawie z dnia 18 stycznia 1951r. o dniach wolnych od pracy (Dz.U.1951.28) i obejmuje niedzielę i święta wymienione w tej ustawie a sobota nie jest dniem ustawowo wolnym od pracy. Sąd pierwszej instancji posiłkował się stanowiskiem określonym w uchwale 7 sędziów NSA z dnia 15 czerwca 2011r. , sygn. akt I OPS 1/11 wedle którego " sobota jest dniem równorzędnym z dniem ustawowo wolnym od pracy w rozumieniu art.57 § 4 K.p.a." ale jak podkreślono w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazana uchwała 7 sędziów NSA z dnia 15 czerwca 2011r., sygn. akt I OPS 1/11 została podjęta na tle stosowania art.57 § 4 K.p.a., a więc na tle zastosowania prawa procesowego a nie materialnego. Podnosząc dalszą argumentację Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu wyraził pogląd, na tle art.1 ust.1 dekretu z dnia 20 lipca 1972 r. o dodatkowych dniach wolnych od pracy (Dz.U.1972.203), a następnie na mocy art.1 dekretu z dnia 14 lipca 1973r. o dodatkowych dniach wolnych od pracy (Dz.U.1973.160) oraz ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. – Przepisy wprowadzające Kodeks pracy (Dz.U.1974.142), że w związku z wprowadzonymi zmianami oraz wprowadzeniem z dniem 1 maja 2001r. pięciodniowego dnia pracy powszechnie przyjęto , że sobota przestała być dniem powszednim i stała się dniem wolnym od pracy. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu przyznał jednak, że ustawodawca posługuje się niejednorodnymi określeniami ponieważ oprócz dni ustawowo wolnych od pracy , są jeszcze dni dodatkowe wolne od pracy (soboty) , dni powszednie oraz dni robocze , do których nie wiadomo , czy zaliczyć sobotę. Niezależnie jednak od rozbieżności Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu uznał,

że sobota powinna być traktowana na równi z dniami ustawowo wolnymi od pracy w rozumieniu art. 57 § 4 K.p.a. i mając na uwadze zasadę zaufania do państwa i stanowionego przez niego prawa, to należy soboty w ten sam sposób traktować na gruncie tej samej gałęzi prawa – prawa administracyjnego, w tym na gruncie ustawy o drogach publicznych. W ocenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu wykładnia przepisu art.13b ust.1 ustawy o drogach publicznych powinna uwzględniać ten sposób jego rozumienia, który zapewnia tzw. bezpieczeństwo prawne.

Stanowisko Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu nie jest jednak prawidłowe. W pierwszej kolejności należy wskazać, że argumenty mające przemawiać za tym aby sobota nie była dniem roboczym opierają się na normach prawa procesowego, które jest służebne wobec norm prawa materialnego. Uchwała Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 czerwca 2011r., sygn. akt I OPS 1/11, jak wyżej wskazano, została podjęta na tle stosowania art.57 § 4 K.p.a i miała ona na celu zapewnienie możliwości dochowania przez uczestników postępowania administracyjnego terminu kończącego się w sobotę a to z tego względu, że w soboty nieczynne są zarówno urzędy organów administracji publicznej, jak i przeważająca większość urzędów pocztowych. We wskazanej uchwale Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że „W konsekwencji, miejsce zamieszkania uczestnika postępowania administracyjnego decydowałoby w praktyce o zakresie jego uprawnień w kwestii obliczania terminów w postępowaniu administracyjnym. Dla mieszkańców miejscowości, w których nie funkcjonuje w soboty urząd pocztowy, termin dokonania czynności procesowej albo uległby skróceniu – upływałby realnie w piątek, albo jego dochowanie wiązałoby się z koniecznością dojazdu do miasta, w którym funkcjonuje czynny w soboty urząd pocztowy. W tym ostatnim przypadku mielibyśmy do czynienia z faktyczną dyskryminacją osób niezamożnych, dla których taka podróż do innej miejscowości, w której jest czynny w sobotę urząd pocztowy, ze względów finansowych może stanowić barierę niemożliwą, bądź bardzo trudną do pokonania. Należy przy tym pamiętać, że zasadą jest, iż urzędy organów administracji publicznej w soboty są nieczynne.” Dalej Naczelny Sąd Administracyjny w uchwale z dnia 15 czerwca 2011r., sygn. akt I OPS 1/11 wskazywał na rozwiązania zawarte w Ordynacji podatkowej. Podkreślić należy, że za przyjętą przez Naczelny Sąd Administracyjny wykładnią na tle art. 57 § 4 K.p.a przemawiała wykładnia celowościowa. W ocenie autora skargi wykładnia celowościowa na tle art. 13b ust.1 i ust. 4 ustawy z dnia 21 marca 1985r. drogach publicznych (j.t. Dz. U. 2015r. poz. 460) zwanej dalej u.d.p. powinna prowadzić uznanie, że na tle wskazanej ustawy sobota jest dniem roboczym. Ustawa o drogach publicznych umożliwia zarządcom dróg czerpanie dochodów za parkowanie pojazdów w wyznaczonych strefach a kierujący pojazdami, za odpłatnością, mają możliwość parkowania na obszarach charakteryzujących się znacznym deficytem miejsc postojowych co wynika z art.13b ust.1 i ust. 2 w zw. z ust. 7 u.d.p. Wyznaczenie strefy płatnego parkowania może być zatem traktowane jako swoista usługa za którą należy się zarządcy drogi odpłatność. W konsekwencji w odróżnieniu od sytuacji hipotetycznie przedstawionej w uchwale NSA z dnia 15 czerwca 2011r., sygn. akt I OPS 1/11 pobieranie opłat za parkowanie w soboty nie prowadzi do dyskryminacji ze względu na miejsce zamieszkania czy też ze względu na niezamożność.

W tym miejscu należy jednak wskazać, że dla skuteczności wniesienia skargi kasacyjnej wystarczające byłoby wskazanie naruszenia art. 13b ust.1 u.d.p. zamiast art. 13b ust.1 i ust. 4 u.d.p. Wskazanie naruszenia także art. 13b ust. 4 u.d.p. wynika z faktu, że taką interpretację i wykładnię przyjął Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu. Ponieważ jednak WSA w Poznaniu z sposób wyraźny na stronie drugiej i piątej uzasadnienia zaskarżonego wyroku stwierdził, że sobota nie jest jednak dniem roboczym w rozumieniu art.13b ust.1 i ust.4 u.d.p. to mimo, iż w istocie błędna wykładnia dotyczy co do zasady art. 13b ust.1 ustawy o drogach publicznych, jako przepisu pozwalającego na pobieranie opłaty się za postój pojazdów samochodowych w strefie płatnego parkowania, w wyznaczonym miejscu, w określone dni robocze, w określonych godzinach lub całodobowo, to jako naruszony przepis, zgodnie z dokonaną przez WSA w Poznaniu wykładnią, należało wskazać także art.13b ust.4 ustawy o drogach publicznych. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w sposób niekonsekwentny posługiwał się skrótami ustawy o drogach publicznych. WSA w Poznaniu na stronie drugiej w stosunku do ustawy o drogach publicznych stosuje skrót u.t.d. natomiast na stronie piątej posługuje się skrótem u.t.d. bądź skrótem u.d.p.

Kolejnym argumentem przemawiającym uwzględnieniem skargi kasacyjnej są zapatrywania prawne Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 14.10.2015r. sygn. akt II SA/Gl 354/15 oraz Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 03.09.2015r. sygn. akt II SA/Bk 397/15.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w uzasadnieniu przywołanego wyroku przyjął, że: „...ustawa o drogach publicznych na swój użytek nie definiuje dni roboczych, skorzystać zatem w tej mierze należy w pierwszej kolejności z regulacji zawartych w kodeksie pracy. Pojęcie dni roboczych, stanowiąc przeciwieństwo dni ustawowo wolnych od pracy, stanowi bowiem kategorię należącą co do zasady do domeny prawa pracy. Wskazać zatem należy, że choć kodeks pracy także nie definiuje wprost dni roboczych to jednak czyni to a contrario wskazując w art. 151⁹ jakie dni są stosownie do ustawy "wolne od pracy". Stwierdza w tej mierze, że dniami takimi są jedynie niedziele i święta określone w przepisach o dniach wolnych od pracy. Wykaz takich świątecznych dni zawiera ustawa z dnia 18 stycznia 1951 r. o dniach wolnych od pracy (t.j. Dz. U. 2015, poz. 90). Tym samym jedynie te dni są dniami ustawowo wolnymi od pracy co w konsekwencji oznacza, że wszystkie pozostałe dni, nie stanowiące niedziel i świąt, to dni robocze. Fakt, iż kodeks wprowadza dla każdego pracownika pięciodniowy tydzień pracy w najmniejszym stopniu zasady tej nie zmienia. Dodatkowy, oprócz niedziel, dzień wolny dla pracownika, w zależności od woli pracodawcy przypadać może zgodnie z harmonogramem na dowolny dzień roboczy. To jednak, że pracownik konkretnego dnia nie musi wykonywać pracy oznacza jednak jedynie, że jest to dla niego dzień wolny od pracy, nie zaś że jest to generalnie, ustawowo dzień wolny, czyli inny niż roboczy. Wniosek ten w kodeksie pracy jest oczywisty. Nie wolno bowiem jako dnia ustawowo wolnego od pracy w rozumieniu art. 151⁹ traktować dnia wolnego od pracy wynikającego z rozkładu w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy (np. art. 151³ k.p.), dnia wolnego od pracy rekompensującego przedłużony wymiar dobowy czasu pracy (art. 135 § 1 k.p.) czy dnia wolnego od pracy udzielonego w zamian za pracę w niedzielę lub święto (art. 151¹¹ § 1 k.p.). Wskazać w tym miejscu należy, iż soboty istotnie

w przeszłości były dniami generalnie wolnymi od pracy (wykaz wolnych sobót wynikał z dekretów Rady Państwa z dnia 20 lipca 1972 r. o dodatkowych dniach wolnych od pracy i z dnia 14 lipca 1973 r. o dodatkowych dniach wolnych od pracy oraz uchwały nr 41 Rady Ministrów z dnia 6 lutego 1974 r. w sprawie zasad i terminów wprowadzania dodatkowych dni wolnych od pracy w latach 1974 i 1975, ich wprowadzenie wynikało nadto z porozumień z Międzyzakładowym Komitetem Strajkowym). Obecna regulacja czasu pracy, jak to jednak wskazano powyżej, przyjęła odmienne rozwiązania, pracodawca ma bowiem swobodę ustalania, który dzień tygodnia oprócz niedzieli i ewentualnych świąt będzie dla pracownika wolny od pracy. W konsekwencji zdaniem Sądu Rada Miejska była uprawniona do wskazania, w które dni robocze w przedziale czasu od poniedziałku do soboty, czyli z wyłączeniem jedynie niedziel i świąt, będą pobierane opłaty za postój pojazd – por. w tej mierze też nieprawomocny wyrok WSA w Białymstoku z dnia 3 września 2015 r. sygn. akt II SA/Bk 397/15. Przywołana natomiast przez organ nadzoru uchwała 7 sędziów z dnia 15 czerwca 2011 r., sygn. akt I OPS 1/11, w której NSA stwierdził, że sobota jest dniem równorzędnym z dniem ustawowo wolnym od pracy w rozumieniu art. 57 § 4 k.p.a., odnosi się jedynie do przepisu prawa procesowego, a zatem nie dotyczy, jak to ma miejsce w niniejszej sprawie, prawa materialnego. Nadto nawet ww. uchwała nie stanowi, iż sobota jest dniem ustawowo wolnym od pracy, a jedynie, że jest dniem "równorzędnym" (tym samym nie "tożsamym")." Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku z dnia 03.09.2015r. sygn. akt II SA/Bk 397/15 przyjął, że: „że wobec braku definicji legalnej dni roboczych (na co również wskazuje skarżący), pojęcie to należy wyklądać w nawiązaniu do ustawowej kategorii dni wolnych od pracy. Katalog tych dni został zawarty w ustawie z dnia 18 stycznia 1951 r. o dniach wolnych od pracy (Dz. U. Nr 21, poz. 28 ze zm.) i obejmuje niedziele i święta wymienione w tej ustawie. Z ustawy tej wynika, że sobota nie jest dniem ustawowo wolnym od pracy. Jak słusznie zauważa Rada rozróżnienie dni tygodnia na robocze i pozostałe zostało przeprowadzone poprzez zastosowanie wnioskowania a contrario, które prowadzi do wniosku, że każdy dzień, który nie jest uznany za wolny od pracy jest dniem roboczym, stąd też za taki dzień uznać należy sobotę. W tym miejscu należy też podkreślić, że charakter soboty w rozważanym kontekście był przyczyną wielu wątpliwości tak na gruncie prawa cywilnego, jak i prawa administracyjnego, co spowodowało, że problem ten był przedmiotem rozważań zarówno Sądu Najwyższego w odniesieniu do przepisów kodeksu postępowania cywilnego - postanowienie SN z dnia 11 lutego 2009 r., sygn. akt V CZ 5/09, opubl. <http://www.sn.pl>, jak i Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie w odniesieniu do przepisów postępowania administracyjnego - uchwała 7 sędziów NSA Warszawie z dnia 15 czerwca 2011 r., sygn. akt I OPS 1/11, opubl. <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>. W świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego i sądów cywilnych – zgodnie z art. 115 k.c.- sobota jest traktowana tak jak każdy dzień powszedni. W powołanej zaś uchwale NSA stwierdził, że sobota jest dniem równorzędnym z dniem ustawowo wolnym od pracy w rozumieniu art. 57 § 4 k.p.a. Warto jednak zaznaczyć, że ww. uchwała NSA odnosi się do przepisu prawa procesowego, a zatem nie dotyczy, jak to ma miejsce w przedmiotowej sprawie, przepisu prawa materialnego. Z tych też względów Sąd orzekający w niniejszej sprawie nie podziela poglądu zaprezentowanego w wyroku WSA w Opolu z dnia 2 czerwca 2015 r. sygn. akt II SA/Op 143/15, opubl. <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>, że skoro sobota powinna być traktowana na równi z dniami ustawowo wolnymi od pracy w rozumieniu

art. 57 § 4 k.p.a., zgodnie z uchwałą 7 sędziów NSA z dnia 15 czerwca 2011 r., to zważywszy na zasadę zaufania do państwa i stanowionego przez niego prawa, soboty należy w ten sam sposób traktować na gruncie tej samej gałęzi prawa – prawa administracyjnego, w tym ustawy o drogach publicznych. Jeszcze raz bowiem podkreślić należy, że przepis art. 57 § 4 k.p.a., który stanowi, że jeżeli koniec terminu przypada na dzień ustawowo wolny od pracy, za ostatni dzień terminu uważa się najbliższy dzień powszedni, jest terminem prawa formalnego a nie materialnego. Z tego też względu nawet gdyby upatrywać tak jak tego chce skarżący, zasadności interpretacji pojęcia dnia wolnego od pracy jako obejmującego sobotę w myśl art. 57 § 4 k.p.a., to zauważyć należy, że terminologia ta z racji odmienności gałęzi prawa nie powinna być stosowana na gruncie ustawy o drogach publicznych.” Wskazane zapatrywania prawne Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 14.10.2015r. sygn. akt II SA/Gl 354/15 oraz Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 03.09.2015r. sygn. akt II SA/Bk 397/15 zasługują na aprobatę a podniesiona w nich argumentacja jest spójna, logiczna i prawidłowa a przed w wszystkim zawiera prawidłową wykładnię dnia roboczego w rozumieniu art. 13b ust.1 u.d.p.

Ze względu na rozbieżności w orzecznictwie oraz konieczność dokonania wykładni dnia roboczego w rozumieniu art. 13b ust.1 u.d.p. jako normy prawa materialnego uzasadnione jest rozpoznanie sprawy na rozprawie

Wobec powyższego skarga kasacyjna zasługuje na uwzględnienie.

Załączniki: 1. odpis skargi wraz z załącznikami,

2. pełnomocnictwo,

3. odpis zaświadczenia z dnia 09.12.2014r. o wyborze Burmistrza Miasta i Gminy Kępno,

4. wyciąg z protokołu II zwyczajnej sesji Rady Miejskiej w Kępnie odbytej w dniu 09.12.2014r.,

5. dowód uiszczenia opłaty sądowej,

6. uchwała Rady Miejskiej w Kępnie nr XXII/159/2016 z dnia 07.04.2016r.

Sporządził: r. pr. G. Marciniak